

Bortúra a Mosel folyónál

Korántsem mindegy, hogy tortúra vagy bortúra lesz egy kirándulásból! Nekünk az utóbbi jött össze egy híres borvidéken, a Mosel völgyében, csodás tavaszi időjárással és persze némi italozással fűszerezve. Valami ilyesminek képzelem a bringás mennyországot!

Kétszáznegyven kilométeren középhegységek között kígyózva kanyargó folyóvölgy, többnyire mindkét partján, de legalább az egyiken végig kiépített, jó minőségű kerékpárút, ügyes bringaparkolók, mesekönyv-faluk és városkák, ősi, de a modern módszereket is alkalmazó szőlőkultúra, ezernyi látnivaló és bringás-barát szálláshely – de régóta vágytam a Moselhez! Egy-egy onnan származó borospalack ünneppé teszi a koccintást, így persze a helyszíni kóstolás lehetősége is nagyon vonzott.

Igen ám, de messze van, bő ezer kilométernyire. Csak valamilyen apropó kapcsán lehet egyáltalán gondolni rá. Tavaly volt ilyen: segítő szerepet vállaltam a Carbonrecumbent standján a spéci bringák „Spezi” szakkiallításán, Gernersheimben, és onnan már csak kétórányi autót. Mégsem jött össze, mert zárás után tüstént haza kellett loholni. Vértől szívvel távolodtam álmaim színterétől...

Idén megint Spezi, megint elkél egy kis segítség, de ezúttal kedvezőbb a csillagok állása: Novák Ádám utazik a cég részéről, és lelkesen benne van egy kis jutalomjátékban, nem kevésbé a kiállítás rendszeres látogatójának számító Murla, az Ambringa bolt gazdája, sőt jelezte becsatlakozási szándékát Jóska is, akinek hivatalos ügye volt aránylag közel, és szintén hozzácsapott volna egy szép túrát a május 1.-i hosszú hétvégén.

Az előzmények ismeretében aligha kelt meglepetést, hogy mind a négyen rekuval voltunk: három Carbonrecumbent sorakozott fel egy Challenge Fujin társaságában. E gyors gépek kényelme tette fel a koronát szibarita kéjtúránkra!

Bringásország

Gernersheimi szállasadónk, Jürgen, amúgy a tartományi bringás klub elnöke. Sok érdekeset mesélt. Rheinland-Pfalzban több ezer kilométernyi kerékpáros útvonal van, és ezek mindegyikének kijelölt felelőse, az önkormányzat, útfenntartó vagy egyéb szervezet formájában, amelynek kötelessége a karbantartás és a takarítás! Kiadványaiknak se szeri se száma. Noha le volt már foglalva a szállásunk a Moselnél, kaptam egy Bett + Bike kötetet, több mint ötezer olyan szálláshely fényképes felsorolásával, amely szívesen lát biciklistákat. Meg egy ügyes, laminált Mosel-Radweg térképet, 1 : 50 000 léptékben, minden szükséges információ feltüntetésével. Hát igen, lehet rájuk irigykedni, de az is tény, hogy van körülbelül háromezer fizető tagjuk – ha a magyar bringások is úgy meg lennének szervezve, mint mondjuk a horgászok, előrébb járhatnánk.

A Mosel mentén

Mivel csak két túranapunk volt, és a másodikra fixen beterveztük a Maare-Mosel kerékpárutat, amelyről mindjárt lesz szó, a tulajdonképpeni Mosel-völgybe csak bekukkanthattunk. Nem baj, végig egyforma a jellege és hangulata, így is nyertünk egy benyomást róla. Szép lett volna megnézni Németország legrégibb városát, Triert és még annyi mindent, de maradjuk csak a realitások talaján!

Kiinduló pontunk Dezem falu volt – semmi különös, csak egy tipikus kis német mintafalu. A határában zsilip, ott kezdődik folyó-menti túránk. Tudvalevő, hogy a Mosel fontos hajózó útvonal, és noha nem nagyobb a Szentendrei-Dunánál, komoly méretű önjárók és utasszállítók közlekednek rajta, szorgosan zsilipelgetve. Gyakorlatilag szinte állóvíz az egész, épp ezért, no meg a hajóforgalom miatt, nem szívesen kenu-túráznék rajta, a bringásnak viszont minduntalan ad látványosságot, ahogy egy-egy behemót átfűzi magát a kanyaron, vagy becélóz a zsilipkamrába.

Magáról a kerekezésről nincs különösebb írnivaló. Vízsíntes pálya, normális útviszonyok, egy oda-vissza 126 km-es könnyed utazás, mindkét partot érintve, beszélgetős, nézegetős tempóban, különösebb sportérték nélkül. Egyszerűen csak kihasználtuk a bringa azon előnyét, hogy elég gyors nagy darab vidék bejárására, és elég lassú, hogy mindent lássunk. Bámészkodni való viszont akad bőven!

Főképp a szőlőművelés. Lent, a lapályos területeken egyszerű az ügy, de ezek felnyomulnak a kétoldalt magasodó Eiffel, illetve Hunsrück középhegység meredek, sőt szédítő oldalaira is. Közepes lejtésig traktorral dolgoznak, és ez egyáltalán nem veszélytelen, évről-évre történnek halálos kimenetelű borulások. Mint amatőr traktorosnak, a szőlősorok távkoze miatt keskeny nyomtávú traktorokat elnézve a hideg futkározott a hátamon.

Ahol még meredekebb, ott csörlővel húzzák fel-le az eszközöket – másutt ilyet még nem láttam. És ahol csak csónakkal érhető el a hegyoldalba tapadó parcella? Hát ott emberi erővel megy minden. Aki elesik, úgy nézhet ki a szőlőkaróktól, mire lehempereg az aljába, mint egy sündisznó... És a borát nem tudja drágábban eladni, mintha lenn, sík telken termelné. A munka hősei ezek az emberek!

Borkóstolás

Csúnya dolog lenne, ha hiába dolgoztak volna, ezért erkölcsi kötelességünknek éreztük, hogy megízleljük munkájuk eredményét. Erre bőséges lehetőség adódik, mivel lépten-nyomon vendéglőre, kocsmára, borkimérésre találni. Mindjárt Piesportnál, kellemes füves előkertben üldögélve, kipróbáltunk egy üveggel a helyi rizlingből. Remek volt! Erre persze megéhezik az ember,

kisvártatva ebéd következhet Zelitingen-Rachtingban. És azt mivel kell leöblíteni? Természetesen rizlinggel. De annak a hatása sem tart örökké, a túlparton visszafelé jövet Kröv helységben megint oltani kellett a szomjunkat. Mindenütt a Nacktarsch, azaz „Pucérsegg” bort hirdetik. Több históriát is feltálnak a név magyarázatául, a leghihetőbb, hogy a vincellér jól elfenekelte a pincében becsípő, majd üveget törő gyerkőcöket. Bizarrr marketing-fogás erre kereskedelmet alapozni, de működik. A bor ugyanis jó, akárcsak az, amelyet a szálláson, a vacsorához kaptunk. Nem keltett hát csalódást a moseli hegy leve!

Arccal a vasút felé!

Régi idők eme kissé butus lózungja jutott eszembe a Maare-Mosel Radweg kapcsán – ugyanis vasútbringások lettünk! Történt, hogy 1885 és 1910 között vasútvonal épült Daun városka és a Mosel folyó között, szép dombos tájon. A forgalmat aztán 1981-ben leállították, majd 2000-ben aszfaltozott kerékpárutat létesítettek a nyomvonalon, egyikét a műfaj legattraktívabbjainak. Az 55 kilométeres útvonalat több, jó magas és hosszú viadukt és

négy alagút tarkítja, a leghosszabb a „Grosse Schlitzohr”, a maga 560 méterével, és a föld alatti szakaszok összesített hosszúsága 1400 métert tesz ki. Persze villanyvilágításosak, az aszfalt tükörsima, és néhol meghagyták a vasúti berendezéseket is, információs táblákkal. Ezt nem szabad kihagyni!

Másnap reggel neki is vágunk. Eleinte kertek alján, patak mentén kanyarog a pálya, majd emelkedni kezd, van benne vagy 400 méter szint, de a maximális gradiens 2,5 százalék, könnyen abszolválható. Hol bevágásban, hol töltésen, réteken és erőkön át haladunk, nagyon szórakoztató az egész. Oda-vissza 114 kilométerre jött ki, de mi stréberek voltunk, hogy fölfelé is megcsináltuk, mert a „hivatalos” változat szerint buszon kell, a biciklikkel együtt, felmenni Daunba, aztán legurulni a Moselhez. Gyerekekkel pompás mulatság lehet. Nekünk meg így volt az.

Nehezítő tényezők azért akadnak. Például az ebédnél, ahol ketten kértünk egy üveg bort, és hoztak is – litereset. Mivel nemcsak szomjunk oltásáról volt szó, hanem a nemzeti büszkeségről is, magyarosan legyőztük a német italt. Elsőrangú volt. Meg út közben, ahogy szóba álltunk egy gyalogos családdal, rögtön előkapták a flaskát, és megkínáltak papírpohárból. Nem ment a fejünknek, hamar kidolgoztuk a szeszt, de mások eléggé illuminált állapotba kerültek: visszafelé, jó gyorsan gurulva a lejtőn, elég sok „elvarázsolt” társaságot kellett kerülni.

Szerencsére a borosüvegeket nem a kerékpárút aszfaltján törték ripityára, ahogy berúgott honfitársaink szokták.

Nem volt hiány természeti érdekességben sem: az Eiffel egykori vulkáni vidék, krátertavai híressé teszik. Vasúti bringaútvonalunkról ágaznak is ki variánsok, egy-egy ilyen megmutatására. A Schalkenmehren mellett meg is látogattuk, csakugyan szép. Felugrottunk egy kis sportrepülőtérhez is, ahol végignéztük egy autogiro felszállását – eddig ilyen légi járművet csak könyvben láttam. Eléggé lélekvesztőnek tűnik, inkább maradok a bringánál. És, ha lehetőség adódik rá, a moseli rizlingnél.

Karlovitcz „Pupu” Kristóf

Információk:

Időpont: 2012. április 30 – május 1.

Résztvevők: Ádám, Jóska, Murla, Pupu

Bringák: [Carbonrecumbent Road Runner Low](#) és [Challenge Fujin SL2](#)

Linkek a túrákról készített videókhoz:

[Murla videója a Mosel menti bortúráról](#)

[Jóska videója a Mosel menti bortúráról](#)

[Murla videója a Maare-Mosel Radweg túráról](#)

[Jóska videója a Maare-Mosel útról](#)

Egyéb leírások: Google, keresőszó Mosel Radweg és Maare-Mosel Radweg

Fotók a [bortúráról ide kattintva](#).

Fotók a [Maare-Mosel Radweg túráról](#).